

ONSKANS NÄTVERK

Max Seeck

**ONDSKANS
NÄTVERK**

Översättning Bo Samuelsson

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Av Max Seeck har tidigare utgivits:

Den trogne läsaren 2021

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-019179-5

© Max Seeck, 2020

Finska originalets titel: Pahan verkko

Original edition published by Tammi publishers, 2020
Swedish edition published by agreement with Max Seeck
and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland
Tryck ScandBook, EU 2022

Till Otto och Frans

正義

Prolog

Akifumi kavlar upp ärmarna några centimeter och drar ut en låda med silverbestick som ligger i olika fack. Små och stora knivar och gafflar till förrätt och varmrätt. Biffknivarna för sig. Dessertskepar. Fyra par ätpinnar av metall. Några tekulor med en kort kedja i ena änden. Smakfullt. Elegant.

”Är du fortfarande hungrig, Asuna?” frågar Akifumi och håller upp en silvergaffel framför ögonen. På skaftet framträder tydligt en mörk fläck på ädelmetallen. En irriterande skönhetsfläck på den i övrigt nästan perfekta dukningen och miljön – en sak man enkelt skulle kunna fixa till genom att gnugga gaffeln till exempel med tandkräm som innehåller fluor.

”Nej”, säger flickan och lägger det ena benet över det andra. Hon har på Akifumis uppmaning satt sig på sängen utan att torka sig om munnen. *Fan, vad ung den lilla horan ser ut.*

Akifumi tar fram en tallrik ur en låda och lägger upp av maten som står framställd på bordet: rostbiff med grönpepparsås, gravlax, vitlökspotatis, sallad och bröd. Maten är som hämtad från en medelmåttig bröllopsbuffé eller restaurangen på en idrottsarena, men små detaljer som uppläggningsen, de exklusiva besticken och de glänsande vita tallrikarna ger ett tjugigt helhetsintryck. Akifumi ställer ner tallriken på bordet, öppnar en champagneflaska med en smäll och fyller sitt glas. Maltwhiskyn bränner fortfarande i strupen och får Akifumi att för ett ögonblick känna sig oövervinnelig, trots att svetten rinner innanför ansiktsmasken av plast.

”Sånt här får inte du”, säger Akifumi och knackar med nageln mot glaset. ”Skolflickor får inte dricka alkohol. Det är olagligt.”

Akifumi hör sina egna ord och känner hur upphetsningen tilltar alltmer.

Asuna är ingen skolflicka. Givetvis inte. Men tillräckligt ung för att se ut som det. Akifumi knyter näven och biter ihop tänderna.

Jävla hora.

Akifumi sträcker på nacken. Nej, hungern har gått över. Champagnen i glaset försvinner ner i strupen i ett enda svep.

”Var går du i skolan, Asuna?”

Flickan ser ut att tveka och just när hon är på väg att svara något sätter Akifumi fingret mot läpparna. *Sch.*

”I själva verket . . . säg inget mer”, viskar Akifumi och kallar på flickan genom att kröka på pekfingret. ”Kom hit. Kom hit nu.”

Flickan rättar till den korta kjolen och trippar fram på sina höga klackar.

Akifumi drar in den fräscha apelsindoftan som för tankarna till Fjärran Östern-resor, gassande sol och solkräm. Sedan griper Akifumi tag i flickans fläta och trycker ner henne mot golvet.

”Gör det en gång till, Asuna. En gång till, för helvete, men med lite mer känsla den här gången.”

Och sen ska jag krossa skallen på dig mot betongväggen.

1

lördagen den 23 november

Lisa Yamamoto väntar på att de glänsande hissdörrarna ska stängas. Sedan släpper hon ut luften som stockat sig i bröstet i en enda lång utandning. Hon tar av sig de svarta Prada-solglasögonen och kastar en hastig blick på sig själv i den stora spegeln på väggen. Brunkrämen döljer stressen och tröttheten, men den förmår inte trollo fram glädjen i hennes ögon. I ögonen syns inte ett spår av den översvallande glädje som en inbjudan till Finlands hetaste rapartists releaseparty skulle ha åstadkommit för bara några år sedan. Den främsta känslan nu är närmast en obehaglig spänning. Hon ångrar att hon inte tog något som fick henne att känna sig mer självsäker innan hon gick hemifrån – något starkare än mousserande vin. Visserligen kunde säkert någon av gästerna hon kände se till att hon fick det hon behövde. Det skulle räcka med att hon tittade på den personen på rätt sätt, och sedan kunde hon gå till damrummet med en dos som garanterat gjorde henne mer uppåt.

Lisa kastar en blick i spegeln på sin kropp, som insvept i Hervé Légers beigefärgade crisscrossklänning ser vältränad och lagom kurvig ut. Till det yttre är allt i sin ordning. På sätt och vis känns allt helt okej och läget är under kontroll. Det enda inplanerade för kvällen är att få ett par bra bilder tillsammans med dagens huvudperson och kanske ladda upp några filmer med inflytelserika gäster på Instagram story. Med tanke på vems releaseparty det är, kan man vara säker på att den absoluta gräddan av Helsingfors kändisar kommer att vara där.

Lisa känner hur telefonen vibrerar i handväskans sidofack. Förmodligen Jason igen. Han har redan ringt tre gånger. *Strunta i det.* Hon flyttar blicken från spegeln till hissens digitala nummertavla. Röd fyra. Fem. Sex.

Det hörs en kort trudelutt från hissen och ett ögonblick senare öppnas dörrarna. Basdunket väller in i hissen tillsammans med sorlet av röster och skänker en rytm åt ropen och de osynkroniserade gapskratten.

Lisa ser den röda mattan som leder fram till garderoben och vimlet av inbjudna gäster som flockas med blombuketter och presentflaskor i händerna. *Losers, nykomlingar. Lyckligtvis ingen man behöver lära känna.*

Dörrvakten Sahib, som hon är bekant med sedan flera år, märker att hon kommer ut från hissen och nickar diskret.

Lisa passerar de stora glasväggarna där panoramautsikten öppnar sig mot hustaken som är våta efter flera dagars regnande. Längre bort reser sig det pampigt belysta hotell Torn i över Helsingfors låga silhuett, likt ett Empire State Building i miniatyr. Gatlyktorna och ljuset som strålar ut från fönstren får allt att glänsa i den mörka staden, som ännu inte lysas upp av något snötäcke.

”Nämen, god kväll”, säger den bredaxlade, skallige dörrvakten som är klädd i vit T-shirt och svart blazer och hjälper Lisa att få av sig den blöta kappan gjord av fuskpäl och konstläder. Paret som ett ögonblick tidigare stått vid garderoben har nu stannat till några meter längre bort och viskar till varandra, av allt att döma handlar det om Lisa. Det fanns en tid då Lisa njöt av vilt främmande människors blickar och uppmärksamhet. Nu gör det henne bara besvärad. *Vad i helvete glörs de på?*

”Hur är läget?” frågar Lisa Sahib och lägger sin handväska och skopåse på garderobsdysken. Hon lutar sig med handen mot dysken, tar snabbt av sig sina svarta Superstar med vita ränder och sticker in tårna i ett par glänsande beigefärgade skor med tio centimeter höga klackar.

”Festen är redan i full gång”, svarar Sahib lugnt, hänger upp hennes kapp och gympaskor och räcker fram en garderobsbricka som tusentals gäster har hållit i sina svettiga nävar.

Genom den dunkande musiken känner Lisa återigen hur telefonen vibrerar. Eller så har den ringt hela tiden. Hon gräver upp telefonen ur väskan, kastar en blick på skärmen och stänger av ljudet. *Fan också.*

”Tack”, säger hon med ett hastigt leende.

”Ta det försiktigt, det är många stygga gossar i farten”, säger Sahib och blinkar åt henne. Lisa drar på munnen och besvarar blinkningen, trots att hon egentligen inte tål män som är överbeskyddande.

Den röda mattan som visar vägen försvinner in mellan ett par mörka draperier, och bakom dem flimrar fotoagrafernas blixtar. I entrén känns den typiska lukten av tom nattklubb – en inpyrd lukt av parfym, gammal fylla och tobak som med åren har trängt in i golvet, mattorna och draperierna, och vars odör man trots renoveringar inte riktigt har lyckats eliminera. En kvinnlig dörrvakt som Lisa inte känner igen gläntar på draperiet och hon stiger in i nattklubbens stora sal där det är högt i tak och fullt av trendigt festklädda helsingforsare. Hår som färgats i sprakande färger, gåtfullt mejkade ansikten och botoxfyllda läppar, måttbeställda kostymer och blazrar som framhäver vältränade kroppar, halvironiska Rödbergen-mustascher och välansade skägg. Lisa stannar och tittar på en fotograferingsvägg, stor som ett fotbollsmål, dit gästerna leds fram som till en medeltida halshuggningsplats.

”Yamamoto!” ropar en kvinnoröst. Lisa vänder blicken mot en glasögonprydd och rundlagd journalist som hon inte minns namnet på, trots att hon antagligen blivit intervjuad av henne någon gång.

”Hej!” säger Lisa och visar upp sina vita tänder i ett noggrant inövat leende.

”Du har väl tid med en liten kort intervju ...”

Lisa kastar en blick på fotografen som står bakom med ett id-kort från en av kvällstidningarna hängande om halsen. Det är säkert helt schyst och dessutom bra reklam för hennes blogg.

”Jag ska bara gå och ta en bild borta vid väggen först.”

”Självklart. Vi håller oss här.”

”Okej. Kul”, säger Lisa och vänder sig sedan åt andra hållet för att krama om en engelsktalande kille som hon inte kan minnas att hon har träffat förut. *Hi! Good to see you. Yeah, talk to you soon!*

Efter att ha sluppet ur den okändes entusiastiska, rakvattensdoftande omfamning går Lisa som förhäxad bort mot fotograferingsväggen och ställer sig sist i den slingrande men korta kön.

Hon blickar ut över den dunkelt belysta lokalen och det böljande havet av människor. En del av ansiktena är bekanta, andra okända, och större delen någonting däremellan. Bleka minnen, glimtar från Helsingforsnätter som känns avlägsna. Prata, dansa, kyssas, ligga med. Vanligtvis i just den ordningen, men Lisa minns att hon några gånger gått direkt från prata till ligga med. Och ibland har väl slutresultatet blivit detsamma även utan prat.

Längre bort i salens bakre del ser Lisa en folksamling som skiljer sig från vimlet i övrigt, hon ser sken av blyxtlampor och män och kvinnor som i tur och ordning ställer upp sig för att bli fotograferade, lutade mot varandras axlar. I centrum för uppståndelsen står självaste festföremålet – den tjugosexårige reparatisten Kex Mace’s, vars riktiga namn är Tim Taussi, och som är klädd i glittrande smoking och cylinderhatt. Hans hiphopalbum som kom ut för ett år sedan har skrivit Spotifyhistoria – det gick högt upp på streaminglistorna inte bara i Finland utan också i de övriga nordiska länderna och Tyskland.

”Gå in mot mitten, Lisa”, hojtar en kvinna med en kamera försedd med ett långt objektiv, och Lisa kliver fram med sin handväska framför skivomslaget som föreställer en stor spindel. *Kex Mace’s. Spider’s Web*. Kamerorna blixtrar till för ett ögonblick, nästan frustrerande kort tid. Fotograferna har inte alltid släppt

ifrån sig Lisa lika lätt. Så sent som förra året såg hon ljusblixtarna framför sig till och med innan hon somnade. *Tack så mycket!* Lisa är fri. *Kul att ses, Lisa! Trevlig kväll!* Leendena känns nästan äkta och orden uppriktiga, men kylan som strålar ut bakom undgår inte Lisa. Hon har så kallad social blick, som har förfinats under många liknande tillställningar. Ingen bryr sig om vem du verkligen är, bara hur du ser ut och vad du står för. Andra är bara intresserade av att bli närgångna på efterfesterna, klockan fem på morgonen, när flaskorna är tömda och zip-påsarna utsugna till sista grammet.

Följande korta programpunkt är att ta ett glas mousserande från brickan som servitören, klädd i svart skjorta och gul fluga, håller i sina behandskade händer.

”Akta så du inte trasslar in dig i nätet”, säger promotientjejen, klädd i en smaklöst kort kjol och en topp som blottar skåran mellan bröstet, och räcker fram ett programblad till Lisa och blinkar åt henne

Akta så du inte trasslar in dig i nätet. Så jävla tillgjort. Lisa har bara varit där några minuter, men hon har redan lust att vända på klacken och försvinna. Hon behöver uppmuntran, *koks*, förr än hon hade kunnat ana. Hon söker med blicken efter någon som skulle kunna erbjuda lindring. Teme, Sakke, Taleeb . . . de pålitliga killarna är antagligen på plats men gömda bland alla hundratals ansikten.

Och sedan känner Lisa hur hjärtat hoppar över ett slag. Där är han igen – han står med händerna i fickorna framför de stora fönstren som vetter ut mot centrum. Den anklagande, genomträngande blicken är precis likadan som förut. Lisa vänder sig hastigt bort och går mot bardisken, men hon vet att han inte släpper henne med blicken.

2

onsdagen den 27 november

Låten *Free Your Mind* med En Vogue dånar i hörlurarna men tystnar när löparappens röst ger feedback. Det är visserligen en vänlig kvinnoröst, men den utstrålar ändå samma ödslighet och själlöshet som de inspelade meddelandena: *Distans fem kilometer, medelhastighet tio komma två kilometer i timmen*. Musiken kommer tillbaka. Jessica Niemi drar in den friska luften i näsborrarna. Det doftar som det brukar efter höstens första frostnatt – av rimfrosten på de nerfallna löven som tinar upp i morgonso-len, och från vattenpölarne vars tunna istäcken brister under löparskorna.

Jessica känner hur hon flyger, stegen är lätta. Några månader tidigare har hon efter ett långt uppehåll börjat springa till jobbet, ett intresse som flera gånger har kommit av sig på grund av smärtsamma protester från hennes trasiga kropp. Smärta i lederna, nervvärk djupt inne i knäna, värk som strålar ut i benen och tårna och som vanliga värktabletter inte biter på. Men nu fungerar det med löpningen och smärtan har inte kommit tillbaka. Någon gång kommer den förstås att göra det, det har den alltid gjort. Till dess tänker Jessica njuta av vartenda steg, varenda spurt som slutar med en endorfinkick. I efterhand känns det konstigt, men det var faktiskt en stundens ingivelse som gjorde att löpintresset vaknade. Efter begravningen av Jessicas förre chef Erne Mikson tillbringade hon flera veckor i någon sorts dvala, satt hemma och tänkte på allt som hade hänt. Tills hon en dag drog på sig löparskorna och rusade ut i den milda

vår luften. I bästa Forrest Gump-stil, som hennes kollega Jusuf hade sagt lite skämtsamt.

Sträckan från Tölögatan till polishuset i Böle är cirka tre och en halv kilometer och vägen går längs Tölövikens strand, genom Vinterträdgården och Djurgården till Centralparken. Men för att fördubbla löpsträckan brukar Jessica för det mesta vika av från Dals ridfält västerut och springa kors och tvärs på skogsstigarna ända till Brunakärrens koloniträdgårdar.

Hon passerar Keskustalli ridskola, på vars nordöstra sida även Helsingfors ridande polis håller till. Grusvägen ligger i skydd av höga träd och belysningen är dålig, det är glest mellan lyktstolparna och ridskolans upplysta gård övergår på ett ögonblick i skogens mörker. En stor fågel rör sig mellan trädkronorna.

Hallå där! Hör du inte, va?

Jessica kastar en blick bakom sig, men det är tomt på vägen. Det är svårt att avgöra om hon verkligen har hört ett rop genom den dånande musiken i hörlurarna. Ibland när hon springer hör hon röster inom sig – ord och rop. Rösterna har följt henne så länge att hon inte alltid lägger märke till dem.

Stanna!

Nu är rösten i högsta grad verklig. Jessica tar bort hörluren från ena örat och kastar en blick över axeln. Hon hinner se en reslig gestalt och ett par stora händer som sträcks ut mot henne och hugger tag i vindtygsjackan. Mannen vråker sig över henne med hela sin tyngd och får ner henne på marken. Hon känner angriparens tyngd mot ryggen och ena kinden pressas ner mot löven och den frusna leran.

”Hör nu på mig . . .”, säger en mansröst.

Jessica känner hur spritstanken slår emot henne. Mannens lår klämmer åt om hennes ben, angriparen har satt sig på henne och tar tag med fingrarna om nacken. Han stinker av Koskenkorva med salmiaksmak och mumlar något intill hennes öra. Sedan vrider han henne runt. Nu ser hon ansiktet, men hon känner

inte igen honom. De rödaktiga, magra kinderna och den yviga mustaschen tillhör en ovårdad, alkoholiserad man i fyrtioårsåldern. Jessica minns att hon bara några minuter tidigare, vid sidan av motionsspåret, passerade en skum typ i skinnjacka som satt på en bänk och drack någonting ur en plastflaska.

”Julafton”, säger mannen nästan viskande. ”Julafton.”

Jessica stirrar förvånad på honom. Han måste vara sinnesförvirrad. Det är en hel månad kvar till julafton. Mannen klämmer med fingrarna om Jessicas haka. Med andra handen håller han fast om hennes högra handled.

Hon tar i så mycket hon kan och försöker stöta knät i skrevet på honom, men han har låst fast hennes ben med sin tyngd och är förmodligen så berusad att han inte känner något i ballarna.

Jessica hör pulsslagen i öronen och drar ett djupt andetag. Det vassa gruset skrapar mot kinden, i ögonvrån ser hon frusen sand och förmultnade blad. Hon skulle kunna ropa på hjälp, men det syns inte till en människa där mitt inne i skogen. Långt borta ropar någon på en skällande hund.

”Julafton”, säger mannen med sammanbitna tänder och fradga runt munnen. ”Julafton.”

Jessica får tag med fingrarna om en liten sprejflaska hon har i fickan och som enligt finsk lag räknas som ett skjutvapen. Numera bär hon den med sig överallt. I nästa ögonblick får mannen en långdragen dusch av pepparsprej i ögonen. Det spritdränkta tjetet övergår efter en kort, misstrogen tystnad i ett tjut av smärta. Jessica slår gång på gång med sin fria hand mot hakan på honom, framtänderna går av och det stänker blod från munnen. Greppet om henne släpper. Mannen reser sig överraskande smidigt och rusar in i skogen.

Jessica kippar efter andan och kravlar sig mödosamt upp. Det blöder om knogarna på högra handen.

Mannen syns inte längre till, men Jessica kan höra hur kvistar bryts längre in i den täta skogen.

Hon sänker inte garden utan håller sprejflaskan beredd på ett nytt angrepp. Hon väntar och lyssnar efter ljud från skogen. Men mannen återvänder inte.

Jessica tar upp sin telefon och väljer numret till polishusets växel. Efter att ha lämnat ett signalement på mannen som attackerade henne börjar hon jogga tillbaka åt samma håll som hon kommit ifrån, men den här gången är hon mer vaksam. *Distans sex kilometer, medelhastighet nio komma en kilometer i timmen.*

3

Jessica kliver över tröskeln och lutar sig mot dörrposten. Eftersvettningen efter den varma duschen i polisstationens omklädningsrum får den mörkblå skjortan att klibba fast på ryggen, och hon drar i smyg ut den. Högerhanden som hon slog mot angriparens haka gör ont så in i helvete, hon borde kanske gå och ta en bild av den hos företagshälsovården.

”Stäng dörren, Niemi”, säger överkommisarie Helena Lappi och klickar med pekfingret på den trådlösa musen. Hon uttalar Jessicas efternamn som om det smakade illa. Jessica stänger dörren bakom sig och då ser rummet ännu mindre ut än tidigare. Parfömlukten därinne för tankarna till någon dyr och starkt doftande tvål.

Helena Lappi, eller mer informellt Hellu, stirrar på datorskärmen och Jessica får möjlighet att kasta en blick omkring sig. Rummet är till stor del likadant som det var på Ernes tid – en minimalistiskt spartansk skrubb, vars vita väggar praktiskt taget vädjar om former och färger som bryter mot den inbyggda gråheten. Persiennerna hänger ner i överkanten av fönstren och de fyrdubbla vägguttagen sticker ut från väggarna även där ingen behöver ström från elnätet. Tristessen i kontorsrummet är i en helt egen klass. Ändå är det först nu, utan Erne, som det känns ångestskapande och livlöst – när den som med sitt stora hjärta lyste upp hela avdelningen är borta.

”Vi har ännu inte hunnit prata ordentligt med varandra”, säger Hellu och gör tecken åt Jessica att sätta sig.

Jessica sätter sig, knäpper händerna i knät och tittar lite ovanför den fyrtioåriga kvinnans bruna ögon som inte riktigt passar ihop med det blonderade kortklippta håret.

Det har varit turbulent på våldsbrottsenhetens chefsstol efter Ernes död i mars. Den första kandidaten, en ölmage som närmade sig pensionsåldern, hann bara leda enheten några månader innan han fixade in sig på en mindre utsatt tjänst i polisstyrelsens stab. Den andre försvann från enheten i all tysthet efter att ha haft uppdraget i stort sett lika länge – enligt tillförlitliga källor var det maltwhiskyn som blev hans fall. En långvarig vänskap med flaskan hade på grund av en pågående skilsmässa fördjupats till en ödesdiger kärlek. En klassiker.

Hellu däremot verkar inte vara på väg någonstans. Hon utstrålar nit och den sortens självsäkerhet som hennes ställning medför, vilket tyvärr också gör henne till en outhärdligt pedantisk chef. Jessica har bara jobbat under Hellu i ett par veckor, men det är redan tydligt att chefen älskar noggrannhet, protokoll, halvmilitär disciplin och omutlig byråkrati. Friktionen har känts från första dagen, och Jessica är inte säker på vad det egentligen beror på. I vilket fall som helst har korridorerna i polishuset känts allt smalare för varje dag – som om det inte var meningen att de två skulle gå där sida vid sida.

”Jag får gratulera till Fiskehamnen”, säger Hellu med torr röst. Hon syftar på förundersökningen om ett mord som skett på Arcturusgatan, och som Jessica har fått klar överraskande snabbt. Själva brottet i sig hade egentligen inte varit något större mysterium: en man som tidigare begått våldsbrott hade i fyllan och villan slagit ihjäl en gammal kompis med ett basebollträ och burit kroppen inrullad i en persisk matta (eller snarare en kinesisk imitation) till fastighetens sopbehållare.

”Tack”, säger Jessica och försöker le neutralt. Av alla leenden är det det mest diplomatiska, men också det svåraste att få till. Hellu plockar med några papper och tittar under lugg på Jessi-

ca. Jessica ändrar ställning på stolen. Hennes knä stöter emot bordshörnet så att pennorna i pennhållaren skakar.

”Jag pratade med åklagaren nyss. De var nöjda. Nu är det lätt för dem att gå vidare”, säger Hellu.

”Det borde vara svårt för dem att misslyckas när vi har gett dem ett vapen, ett motiv, DNA som knyter . . .”

”Som jag sa – gratulerar”, säger Hellu och släpper taget om musen. Det finns något utstuderat över sättet hon gör det på. Den i sig obetydliga gesten liksom avslutar preludiet. Förspelet. Kallpratet. *Nu har du fått ditt beröm, Niemi. Nu ska jag vrida nacken av dig.* Överkommissarien lutar sig bakåt på stolen och smäller olycksbådande med tungan.

”Jag har försökt prata med alla. Bekanta mig med hela gänget. Dig har jag inte hunnit prata med än eftersom du haft fullt upp med det där i Fiskehamnen, men nu . . .”, säger Hellu och kröker på vänstra handens fingrar. Ringfingret pryds av en uppenbarligen medvetet enkel ring som förmodligen är av stål eller vitguld. Runt handleden har hon en stor smartklocka, med vars hjälp hon antagligen försöker biohacka sig till evigt liv. Eller åtminstone något åt det hållet.

”Jag har förstått att överkommissarie Erne Mikson och du stod varandra väldigt nära. Att du jobbade ihop med honom . . . Hur många år?”

Jessica hör Ernes namn och kan inte låta bli att tänka på hans koppärriga ansikte. Den grå skäggstubben, de vänliga ögonen. Den något komiska brytningen och den stickande rökluften som han lämnade efter sig när han gått ut genom dörren.

”Åtta”, svarar hon efter en stund, som om hon hade använt sekunderna för att räkna åren hon jobbat ihop med Erne.

”Och jag hörde också att du kände honom redan innan. Att ni var kompisar.”

”Det var vi. Ja.”

Hellu tittar uppmärksamt på Jessica, som om hon genom att

studera ansiktet försöker få veta mer om Jessicas och hennes bortgångne chefs relation. Sedan mildras blicken en aning.

”Ja, tråkig historia. Jag ber att få uttrycka mitt deltagande så här i efterhand. Ingen av oss har alltför många bra kompisar.”

”Tack.”

”Cancer . . . cancer. Det är en jävlig grej.”

”Det är det.”

”Anledningen till att jag pratar om Mikson och river upp sår som förmodligen inte är helt läkta är att jag tror att jag kommer att få mycket med dig att göra. Jämfört med enhetens övriga poliser.”

Jessica slickar sina torra läppar och väntar på att överkommisariern ska fortsätta. Men det gör hon inte.

”Mycket med mig att göra?”

Hellu ser lite besviken ut, som om hon hade förväntat sig att Jessica kunde läsa hennes tankar.

”Hör nu på mig”, säger Hellu och drar hastigt efter andan innan hon fortsätter: ”Jag vet att du är en bra polis, Niemi. Det har jag hört så många gånger att jag inte tvivlar på saken. Men jag har också hört att du under Ernes tid har haft en viss benägenhet att . . . köra ditt eget race. Och ibland strunta i instruktioner och order.”

”Okej”, säger Jessica och gör en kraftansträngning för att hålla sig lugn.

Hon känner hur det bultar i den skadade handen som är dold under bordet. Hon måste snart få tag i en värktablett.

”De här uppgifterna har alltså inte kommit från dina utredarkolleger utan högre uppifrån”, säger Hellu.

”Du är väl tvungen att säga så.”

”Min fråga till dig, Niemi, är om du har gjort så *därför* att du hade en lång och nära relation till Mikson, eller trots det? Det är nämligen stor skillnad”, säger Hellu och ett nästan omärkligt leende skymtar fram i hennes ansikte. Sedan fortsätter hon: ”För

det senare alternativet är naturligtvis mer utmanande ur mitt perspektiv. Det innebär ju att jag måste bereda mig på att sätta hårt mot hårt. För jag accepterar helt enkelt inte nån soloåkning. Jag är inte Erne Mikson.”

Fan, du är ju inte ens i närheten av Erne, din självgoda kossa.

Jessica ser på kvinnan vars glänsande ögon stirrar rakt in i hennes. I sådana här ögonblick brinner Jessica av lust att visa fingret åt auktoriteterna, be hela myndigheten fara åt helvete och säga upp sig. Våldsbrottsenheten behöver henne mycket mer än hon behöver den. Så har det alltid varit.

Det knakar irriterande i fönsterfogarna trots att det inte ens blåser ute.

”Erne och jag hade ett särskilt sätt att arbeta”, börjar Jessica. ”Och utifrån sett har det nog verkat värre än det egentligen var. Vem din källa än är, så har det säkert varit omöjligt att uppfatta dynamiken mellan Erne och mig.”

”Så med andra ord kommer du inte att ha några svårigheter att göra saker på mitt sätt?”

”Väldigt svårt att svara på eftersom jag ännu inte vet hurdant ditt sätt är”, säger Jessica trots att hon anar att svaret får Hellu att se rött. Överkommissarien slår näven i bordet – inte ursinnigt men tillräckligt hårt för att få Jessica att rycka till.

”Fel svar, Niemi.”

”Jag menar bara att om du som ny chef tänker ändra på allt, så medför det naturligtvis negativa känslor och ett förändringsmotstånd. Och inte bara från mitt håll utan säkert från allihop. Under Ernes ledning nådde vi alltid väldigt goda resultat. Varför ändra på nåt om det inte är ...”

”Niemi”, säger Hellu lugnt och fortsätter: ”Nu säger du allt det som jag *inte* vill höra.”

”Okej ...”

”Och i själva verket räcker det här samtalet för att bekräfta den bild jag har fått av dig.”

”Jag vill inte på nåt sätt vara . . .”

”Vi återkommer till den här frågan, förr eller senare. Förhoppningsvis enbart för att ge dig ett erkännande för din förmåga att anpassa dig till den nya situationen.”

”Det får vi hoppas”, säger Jessica uppgivet och reser sig upp.

”Niemi.”

Säger du mitt efternamn en gång till så rycker jag dig i det där löjliga blonderade håret.

”Ja?”

”Vi är inte klara än.”

Jessica sjunker ner på stolen igen och räknar tyst till tio.

”Jag har också ett uppdrag åt dig”, säger Hellu och fuktar fingertoppen med tungan. ”Är de här ansiktena bekanta?” fortsätter hon och plockar fram en utskrivna skärmdump av en av kvällstidningarnas löpsedlar. Jessica tar papperet och betraktar bilderna som visar en ung kvinna och en man. Båda är vackra och trendiga och bilderna utstrålar energi och livsglädje. Förebilder, *trendsättare*. Jessica har sett bilderna många gånger under de senaste två dyggen.

”De där bloggarna.”

”Just det.”

Lisa Yamamoto och Jason Nervander. De två influerarna och livsstilsloggarna som har flest följare av alla i Finland. Sedan ett par dagar tillbaka har det börjat komma in samtal till polisen från människor som är oroliga för de här båda. Ingen av dem kom tillbaka hem natten till söndag, efter att de på lördagskvällen hade deltagit i en känd finsk rappares releaseparty.

”Går det här ärendet till oss?” frågar Jessica och lägger ner papperet på bordet. Möjligheten att fallet skulle hamna på deras bord har redan tidigare svept förbi i hennes tankar. Kanske har hon i hemlighet till och med hoppats på det. Försvinnanden är ofta mer fascinerande än vanliga mordutredningar. De är som en operaföreställning där liket måste hittas före pausen. Andra

akten börjar aldrig om de försvunna hittas vid liv. Ibland hittas de inte alls.

”Så sent som i går verkade det handla om nån sorts reklam-trick. Eftersom de känner varandra och har fått jäkligt många fler följare enbart genom det här försvinnandet. Men nu på morgonen hände nånting som fick oss att misstänka ett brott.”

”Vadå?” säger Jessica.

”Det dök upp en ny bild på Lisa Yamamotos Instagramkonto”, fortsätter Hellu och lägger en annan utskrift framför Jessica. Det är en skärmdump från Instagramappen. Bilden som lagts upp föreställer en fyr av gulbrun sten.

”Vad är det för nåt?”

”Söderskärs fyr. I Borgås yttre skärgård. Titta på bildtexten.”

Jessica flyttar blicken till bildens nederkant, och under siffrorna som berättar om tusentals gilla-markeringar ser hon en text. För ett kort ögonblick inbillar hon sig att fukten hon känner mot ryggen inte alls är svett, utan rimfrosten på lönnlöven. Den bitande kylan tränger rakt igenom henne.

*I graven på havets botten
får prinsessan ingen hjälp.
Prinsessan vilar för evigt,
snart ligger isen och snön.*

4

Jessica hör ett skott. Sedan ett till. Och kort därefter ytterligare åtta i allt snabbare takt. Varje skott följer allt fortare efter det föregående, tills tiopatronersmagasinet är tomt och vapnets slid stannar i det bakre läget. En stickande krutlukta breder ut sig.

Jessica tar av sig hörselskydden.

”Du stressade på i onödan. Du skulle aldrig hamna i en situation där det var så bråttom att skjuta tio skott”, säger Jessica samtidigt som Jusuf tar loss magasinet och lägger ner vapnet på bordet. Han knyter hastigt näven.

”Alla träffade tavlan”, säger Jusuf oengagerat och går fram mot måltavlan. Bortsett från dem är det tomt på skjutbanan. På polishusets skjutbana finns inga tavlor av den typen som är så vanliga i amerikanska tv-serier, där man med en knapptryckning får tavlan att automatiskt glida fram till skytten längs en skena. Däremot finns det rörliga och vridbara tavlor som kan ställas in för olika övningar.

Jessica sätter upp håret i en hästsvans, följer efter Jusuf och betraktar för ett ögonblick hans muskulösa rygg. Jusuf har alltid hållit på mycket med sport, men de senaste månaderna har han tillbringat mer tid än vanligt i gymmet. Impulsen till att börja träna aktivt fick han antagligen när han gick sjukskriven från slutet av februari fram till maj, och under samma tid hamnade hans långvariga relation i en återvändsgränd.

Efter att Jusuf kom tillbaka till jobbet har han varit reserverad och frånvarande. Det beror kanske på separationen. Eller på det

som hände på Brändö i februari. Förmodligen är det summan av dessa två eller ännu fler saker.

”Titta här”, säger Jusuf och tar upp en liten rulle ur fickan och börjar lappa igen kulhålen med bruna klisterlappar. ”Huvudet, huvudet, bröstet, bröstet, bröstet, bröstet, bröstet . . .”

Jusufs lakoniska sätt att rabbla upp träffarna i papptavlan som avlägset påminner om överdelen av en människa är skrämmande. Jessica vet att Jusuf inte är sig själv och inte mår särskilt bra. Han klarar i och för sig att sköta sitt arbete och även att skjuta med tillräckligt stor precision, men det är inte längre den gamle Jusuf som går genom korridorerna i polishuset i Böle, han vars sprudlande skratt ofta har smittat av sig på de andra i kontorslandskapet på översta våningen. Under ett flyktigt ögonblick känner Jessica vemod över hur mycket som har förändrats under det gångna året. Och ändå är det mycket som är som förut. Det är bara Erne och Mikael som är borta. Båda är döda, både ängeln och demonen.

De återvänder under tystnad till skjutplatsen.

Jusuf tar av sig skyddsglasögonen och hörselskydden och böjer sig ner för att plocka upp niomillimetershylsorna som ligger utspridda på stengolvet. Lysrören i taket ger ifrån sig den enda färg de känner till – sjukhusvitt.

”Hur är läget, Jessi?”

”Konstig morgon, det var nån packad idiot som överföll mig i motionsspåret”, säger Jessica och skakar på huvudet. Jusuf ser plötsligt orolig ut.

”Herregud, Jessi. Är du oskadd?”

Jessica visar upp högra handen, vars knogar ser ut som om hon slagit flera gånger mot en tegelvägg. ”*Jag* är det. Och nu känner man åtminstone igen den där knäppskallen på att han saknar en framtand.”

”Fan”, säger Jusuf och ser på Jessica.

”Det är ingen fara med mig”, säger hon i övertygande ton.

”Och nånstans hittar man väl den där galningen.”

”Har du kommit hit för att skjuta?”

”Nej”, svarar Jessica samtidigt som en tung dörr slår igen i en korridor i närheten. Jessica stryker bort håret från pannan. ”Jag har just haft en pratstund med Hellu.”

”Överkommissarie Lappi”, mumlar Jusuf och ler. ”Erne *hade* cancer. Den kvinnan *är* cancer.”

”Ja. Hon verkar inte gilla mig nåt vidare.”

”Hon gillar väl ingen.”

”Jag har hört nåt annat”, säger Jessica och lägger huvudet på sned och ler.

”Vadå?”

”Att hon alltid stirrar på din rumpa när du går förbi. Eller alltid när du reser dig från stolen i konferensrummet. Och att du ibland reser dig från stolen bara för det.”

”Såvitt jag förstår är hon gift med en kvinna.”

”Rumpa som rumpa.”

”Där ser man. Jag gör mitt bästa”, säger Jusuf och torkar svetten från tinningarna. I och med hans nya träningsprogram och nya diet har blodådrorna i hans biceps som skymtar fram under T-shirten blivit synliga. Jessica hoppas att Jusuf inte går till överdrift med styrketräningen. En aning pumpade muskler och ett spänstigt utseende passar Jusuf bättre än bred rygg och styva jättebiceps.

”Du är väl ledig nu, eller hur?” frågar Jessica.

”Ledig?”

”Jag menar att du inte har nån utredning på gång.”

”Jag trodde du hade nån dam till mig. Men jag har ... inget på gång. Jag har hjälpt Nina ett par dar med en grej som hände på ett bygge, ett dråpförsök.”

Jessica ser på vapnet som ligger på bordet och funderar på om Jusuf tänker skjuta ännu ett magasin mot tavlan.

”Vad har du där?” frågar Jusuf och tydligen lägger han först nu

märke till mappen under Jessicas arm. En av patronhylsorna glider ur hans hand och rullar iväg över golvet. Jusuf ser på den svarvade mässingsbiten som en herde vars lamm har rymt från flocken.

”De där bloggarna”, säger Jessica.

Jusufs ansikte lyser upp. Han vänder blicken mot Jessica.

”Det var som fan.”

”Känner du till fallet?”

”Självklart. Alla tror att det är ett PR-trick.”

”Det hade jag också hört”, säger Jessica och håller fram sin telefon, där hon har öppnat Instagramappen och man ser den 25-åriga Lisa Yamamotos användarprofil.

”Kolla in det nyaste inlägget”, säger Jessica och pekar på bilden av fyren.

Jusuf klickar på bilden. Jessica studerar hans reaktion och hoppas få se den välbekanta glimten i hans ögon. Men häpnaden som syns i ansiktet är inte så tydlig som Jessica hade förväntat sig. Hon vill inte tro att Jusuf har blivit likgiltig, han är säkert bara kroniskt trött. Det är som om paletten av ansiktsuttryck skulle ha förlorat en del av sina färger – de allra klaraste och renaste.

”... *vilar för evigt, snart ligger isen och snön. Vad i helvete?*”

Jusuf lämnar tillbaka telefonen.

”Det skulle kunna vara nåt underligt skämt, ett PR-trick för att skapa uppmärksamhet, precis som du sa. Men det där är inte allt, här finns nånting ännu underligare”, säger Jessica och går till Lisas profil där alla hennes bilder finns.

”Titta här”, säger hon och visar ett av inläggen.

Lisa Yamamoto

Offentlig person

Bloggare/influare

Vila i frid

1994–2019

5

Taklamporna i konferensrummet är släckta och det är skumt därinne. Inte för att projektorbilden på duken ska bli tydligare, utan helt enkelt därför att ingen har orkat resa sig och tända lamporna.

”Yamamoto?” säger Rasmus Susikoski och hostar mot sin knutna hand. Sedan knäpper han händerna på bordet som om han bad, vilket är någon sorts standardpose för Rasmus. Utgångsställning för hans typiska gester och rörelser, såsom att klia sig på näsan och att bita på tumnageln.

Rasmus är våldsbrottsenhetens starke man, i alla fall om man mäter sätesmusklerna. Den juristutbildade Rasmus, som ännu vid trettiofyra års ålder bor på övervåningen hos sina föräldrar, är inte särskilt socialt kompetent, men han är snabbtänkt och har en enorm hårddisk innanför pannbenet. På hans legitimation står det specialkonsult och han är civilanställd i polishuset i Böle. Jessica har ofta undrat hur Rasmus har hamnat hos polisen, och till råga på allt hos våldsbrottsenheten. Det kanske är frågan om någon sorts kallelse – den mobbade skolpojken försök att stoppa onskans rundgång. Eller någonting åt det hållet.

”Tjejen är till hälften japanska”, säger Jessica och klickar fram en ny bild på skärmen. Jusuf knäpper med knogarna vid bordets kortända och tittar under lugg på bilden.

”Och nån sorts kändis?” säger Rasmus.

”Kändis från sociala medier.”

”Aldrig hört talas om.”

”Har du nåt Instagramkonto?” säger Jessica och fortsätter att klicka på miniatyrbilderna. De kommer upp på skärmen en i taget.

”Jag?” säger Rasmus och ser för ett ögonblick ut som om frågan vore helt absurd. ”Nej. Men ett Facebookkonto . . .”

”Och även om du hade det så skulle du knappast känna till henne”, säger Jessica. ”Fyra femtedelar av Yamamotos följare är unga tjejer. Tio procent unga killar och resten är väl perversa typer eller asiatiska fejkkonton.”

”Rasse skulle alltså passa in bra i den där återstående tiondelen”, säger Jusuf med ett skratt. ”Och då menar jag inte fejkkontona.”

”Jag är faktiskt inte aktiv . . .”

”Jag är helt säker på att du, Rasse, har nåt stalkningskonto så att du kan spana in unga tjejer, under namnet Fasmus Nusikoski eller nåt”, säger Jusuf och kastar en blick på sin kollega. Rasmus verkar först rodna, men sedan sprider sig ett svagt leende över hans ansikte. Den introverte Rasmus verkar gilla att ha fått en alldeles egen roll som föremål för gruppens burdusa humor. Dessutom kan Jusuf skoja med sina arbetskamrater utan att vara elak, pika sina medmänniskor på ett kul sätt, utan att gå så långt att någon blir stött. Tvärtom, den som blir utsatt skrattar alltid med. Jusuf är en mästare på att manövrera genom det här minfältet, trots att situationen för en utomstående betraktare kan tyckas uppfylla mobbningens alla kriterier.

”Eller vad säger du, Rasse?” fortsätter Jusuf. ”Rumpor, eller hur? Eller kanske tuttar?”

”Så ja, Jusuf”, suckar Jessica, men ett leende skymtar ofrivilligt fram i hennes ansikte.

”Eller fötter? Är du en *feet guy*, kör en handtralla och . . .”

”Om jag måste välja så kanske . . .”, börjar Rasmus lite försiktigt.

”Nu gubbar”, avbryter Jessica. ”Koncentration.”

Jusuf och Rasmus utbyter ett hastigt leende och vänder sedan blickarna mot den stora duken, där bilderna växlar när Jessica bläddrar bland profilens hundratals inlägg. På större delen av bilderna poserar den till hälften japanska Lisa Yamamoto ensam framför kameran – fotona är högklassiga, hon är klädd i trendiga märkeskläder eller alternativt har man lyckats skapa en skenbart vardaglig stil. En del av bilderna är uppenbarligen tagna utomlands, och på många syns även en drös av vänner i palmernas skugga eller på torget i någon centraleuropeisk stad. Profilen och tjejens varumärke är skickligt skapade – trots varierande kläder, frisyrier, platser och kompisgäng så finns det en enhetlig stämning och stil i bilderna. Följarna vet exakt vad de får.

”Anmälan om Lisa Yamamotos försvinnande gjordes av tjejen hon delar lägenhet med. Och hon hade ingen aning om var Lisa kunde befinna sig eller vem hon skulle kunna vara hos”, säger Jessica och släpper greppet om den trådlösa musen.

”Och den där andre då . . . killen. Jason Nervander?” frågar Jusuf.

”Föräldrarna bor i Lappland, och de har nog inte så tät kontakt för anmälan gjordes av en präst i Berghälls församling, en nära vän till Jason.”

”Och vad sa prästen?”

”Inget annat än att Jason inte har syntts till på ett par dar”, säger Jessica.

”Det finns alltså ingen tydlig och trolig förklaring till deras försvinnanden?”

”Vi börjar från noll.”

”Fan också”, säger Jusuf och stödjer armbågarna mot bordet.

”Vilka är med i teamet?” frågar Rasmus.

”Vi tre”, svarar Jessica snabbt.

”Va? Inte ens Nina eller . . .”, säger Jusuf och sväljer.

”Hellu sa med eftertryck att trots att man misstänker mord så finns det ännu inte tillräckliga bevis. Det blir alltså vi tre som

börjar, men vi kan räkna med hjälp så fort det blir klarlagt att åtminstone en av de här två är död”, säger Jessica och gnuggar sig i ögonen. ”Redan nu får vi hjälp av teknikerna med datahanteringen.”

”Vad har hänt med din hand?” frågar Rasmus plötsligt. Han stirrar på Jessicas hand som vilar mot bordet.

Jessica svarar inte. Hon kastar en blick på den svullna handryggen och de blåaktiga knogarna och rycker på axlarna.

”Olycksfall i arbetet”, säger hon, lutar sig bakåt och gömmer hastigt fingrarna under armen. Hon ser på bilden på filmduken, där Lisa Yamamoto står i turkosfärgat vatten upp till knäna, med ryggen mot kameran och ansiktet vänt mot ett brusande vattenfall. Det genomblöta svarta håret ligger längs hennes solbrända nacke och axlar. Jessica kan höra hur de tusentals litrarna vatten som fångats på bilden plötsligt sätter sig rörelse. Solen glittrar i vattnet där stanken inte når fram, där vattenytan inte slagits sönder.

”Jessica?” säger Jusuf och väcker henne ur hennes funderingar.

”Ja?”

”Arbetsfördelning?”

Det går några sekunder innan Jessica börjar delegera uppgifterna.

”Rasse, du får tillsammans med teknikerna gå igenom båda Instagramkontona. Sök efter sånt som verkar misstänkt.”

”Till exempel kommentarer alltså?”

”I första hand. Och över huvud taget konstiga följare . . .”

. . . vilket de här två tillsammans har över fyrahundratusen”, fyller Rasmus i Jessicas mening. Hon ser på honom men det finns inte ett spår av trots i hans ansikte, även om kommentaren låt som en protest. Det är hur som helst en enorm uppgift – nästan som att leta efter en nål i en höstack.

”Börja med kommentarerna. Om det här är vad det verkar som, det vill säga om nån galning har mördat Lisa och Jason

och kapat Lisas Instagramkonto, så hittar vi säkert nånting där”, säger Jessica och faller ihop datorn. ”Jusuf och jag ska åka och prata med Lisas lägenhetskompis.”

”Vad var det för en jävla fyr?” frågar Jusuf och nyser.

”Söderskär. Östra Nyland hjälper till. Hellu sa att ett par kriminalare från Borgå åker dit med båt i dag för att undersöka platsen. Det kan ju hända att de hittar nånting.”

”Kroppar?”

”De har knappast några dykare med sig.”

”Borde de inte ha det?” säger Jusuf och bläddrar i papperen han har framför sig. ”*Prinsessan vilar för evigt, snart ligger isen och snön* ... Det skulle nog löna sig att ta med dykargrejer om de vill hitta nånting.”

”De vet nog vad de håller på med. De har fått precis samma info som vi”, säger Jessica, reser sig upp och tar på sig jackan. ”Det är bara att sätta igång, Rasse. Du och jag åker hem till Lisa, Jusuf.”